

ἄκρον στηρίζεται στερεῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τὸ δὲ ἄλλο ἄκρον κάμπτεται, λυγίζεται πρὸς τὰ κάτω, ἔχει δὲ προσδεδεμένον λεπτὸν σχοινίον ἐσκευασμένον εἰς βρόχον, ὅστις συλλαμβάνει ἐκ τοῦ λαιμοῦ τὰ πτηνά. Συνών. βρόχι.

άδροβύζα ἐπίθ. θηλ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. βυζί.

Ἡ ἔχουσα θηλὰς ἀδράς, μεγάλας. Πβ. ἀδρόρρωγος.

άδροβωλίζω Καππ. (Σινασσ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄδρόβωλο.

Χωρίζω διὰ κοσκίνου τοὺς ἀδρούς βώλους ὁσπρίων ἢ σιτηρῶν.

άδρόβωλο τό, Κρήτ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄδρόβωλος.

Συνήθως πληθ., τὰ μετὰ τὸ κοσκίνισμα ὑπολείμματα ἀδρῶν βώλων.

άδρόγαλη ἐπίθ. θηλ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. γάλα.

Ἡ αἰξὴ ἢ προβατίνα, τῆς ὁποίας αἱ θηλαὶ τῶν μαστῶν ἐκ φύσεως ἔχουν μεγάλας ὁπὰς, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκρέει κατὰ σταγόνας τὸ γάλα χωρὶς νὰ τὸ ἀμέλξη τις.

άδροκαμωμένος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ καμωμένος μετοχ. τοῦ ρ. κάνω.

Ὁ ἔχων ἀδρά χαρακτηριστικά. Συνών. ἀδροκάμωτος, ἀντίθ. ψιντροκαμωμένος, ψιντροκάμωτος.

άδροκάμωτος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. καμωτός.

Ἀδροκαμωμένος, ὁ ἰδ.: Ἀδροκάμωτον μωρόν.

άδροκούκι ἐπίθ. οὐδ. ἀμάρτ. ἀδροκούτιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. κουκί.

Τὸ ἔχον ἀδρούς κόκκους, ἐπὶ δημητριακῶν καὶ δὴ σίτου: Σιτάριν ἀδροκούτιν.

άδροκουλ-λουπιὰ ἢ, Κύπρ. ἀγροκουλ-λουπιὰ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. κουλ-λουπιὰ. Ὁ τύπ. ἀγροκουλ-λουπιὰ τροπῇ τοῦ δρ εἰς γρ συνήθει ἐν Κύπρ.

Ἀδρά σταγὼν βροχῆς: Ἐπ-πεσεν μὲν ἀδροκουλ-λουπιὰ πὺν τὸν οὐρανόν.

άδρολύκωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδρελύκωτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δρολυκωτός < δρο-λυκώνω.

Ὁ μὴ καταποθείς, ὁ μὴ καταβροχθισθείς: Τρεῖς ὥρες εἶναι ποῦ τὸ πίνει κ' εἰν' ἀδρελύκωτ' ἀκόμα τὸ μισό.

άδρομα ἐπίρρ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρομος.

Χωρὶς νὰ ἔχη τὸν τόπον του, τὸν δρόμον του, ἀτόπως, ἀπρεπῶς: Ἀδρομα τό'καμες αὐτό. Συνών. ἄτοπα.

άδρομάλλης ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Οὐδ. ἀδρομάλλικο Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. μάλλι.

Ὁ ἔχων τρίχωμα ἀδρόν, συνήθως ἐπὶ ζώων ἐνθ' ἄν.: Ἀδρομάλλικο ἀρνὶ - πρόβατο Κρήτ. Πβ. ἀδρότριχος.

άδρόμηλο τό, Νάξ. ἄρόμηλο Κρήτ.

Ἴσως ἐκ τοῦ ἔδρο- θέμ. τοῦ οὐσ. ἔδρο καὶ τοῦ οὐσ. μῆλο. Πβ. ἀδρανεμί.

1) Ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου ροδακινέας τῆς λειοκάρπου (persica laevis) τῆς τάξεως τῶν ροδανθῶν (rosaceae) Νάξ. 2) Πουρνέλλα μεγάλου μεγέθους, καρπὸς ποικιλίας τῆς πουρνελλῆς τοῦ γένους τῆς προύμνης (prunus) τῆς τάξεως τῶν ροδανθῶν (rosaceae) Κρήτ. [**]

άδρομος ἐπίθ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. δρόμος.

Ὁ μὴ ἔχων τὸν τόπον του, τὸν δρόμον του, ἀπρεπῆς: Ἀδρομα φερσίματα. Συνών. ἄτοπος.

άδρομούτσουνος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. μουτσούνα.

Ὁ ἔχων ἀδρόν, χονδρὸν πρόσωπον: Ἀε τὸν ἀδρομούτσουνον, μαγέραν ποῦ κρατεῖ! (ἰδὲ τὸν ἀδρομούτσουνον, ὑπερηφάνειαν ποῦ δεικνύει!)

άδροπετσιάζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρόπετσος.

Καθίσταμαι τραχὺς κατὰ τὴν ἐπιδερμίδα: Ἀδροπετσιάζανε τὰ μοῦτρα μου - τὰ χέρια μου. Ἀδραπέτσιασεν ἡ κακομοῖρα ἀπὸ τῆ γακοπάθης.

άδρόπετσος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. πετσί.

Ὁ ἔχων τραχεῖαν ἐπιδερμίδα.

άδροπολογοῦμαι ἀμάρτ. ἀδροπολοοῦμαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀδρά καὶ τοῦ ρ. ἀπολογοῦμαι.

Ἀπαντῶ μεγαλοφώνως, προκλητικῶς, ὀργίλως: Ἐγὼ συντηχάν-νω σου χαμηλὰ χαμηλὰ, ἐσοῦ εἶντα ἀδροπολοέσαι, γυρεύεις καφκᾶν; (καβγᾶν). Πβ. ἀδρὸσυντυχαίνω.

άδρόρρωγος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδρόρρωγος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. ρῶγα.

1) Ὁ ἔχων ἀδράς ρᾶγας, ἰδίᾳ ἐπὶ σταφυλῶν: Σταφύλιν ἀδρόρρωγον. Ἀντίθ. ψιντρορόρρωγος. 2) Ὁ ἔχων μεγάλας θηλὰς τῶν μαστῶν, ἐπὶ αἰγὸς ἢ προβατίνας. Πβ. ἄδροβύζα.

άδρὸς ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Καππ. (Σινασσ. Σίλατ. Φάρασ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ.) ἀρδὸς Καππ. (Σίλατ.) ἀγρὸς Κύπρ. ἀδρὲ Τσακων. ἀτδὲ Τσακων. ἀτδερ Τσακων. ἀδρὲς Δ.Κρήτ. ἀδρὺς σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. κ. ἄ.) ἀδρὺς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄδρὸς. Τὸ ἄδρὺς καὶ μεσν. Διὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,13.

1) Πυκνός, ἐπὶ χόρτου Ἀντικύθ. Δ.Κρήτ. 2) Μέγας Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Καππ. (Σινασσ. Φάρασ.) Στερελλ. (Λαμ.) Τσακων. κ. ἄ.: Ταύρισαν τ' ἀδρά τὰ μαχαίρε (ἐτραύν-

